

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1/2026
10.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Александра Ускоковића, због кривичног дела уношење опасних материја у Србију и недозвољено прерађивање, одлагање и складиштење опасних материја из члана 266. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Ускоковића - адвоката Владимира Ђурђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 729/2020 од 25.03.2025. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 135/25 од 13.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Ускоковића - адвоката Владимира Ђурђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 729/2020 од 25.03.2025. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 135/25 од 13.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 729/2020 од 25.03.2025. године окривљени Александар Ускоковић оглашен је кривим, у тачки један изреке, због извршења кривичног дела уношење опасних материја у Србију и недозвољено прерађивање, одлагање и складиштење опасних материја из члана 266. став 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци и новчану казну у износу од 1.000.000,00 динара, а у тачки два изреке, због извршења кривичног дела непредузимање мера заштите животне средине из члана 261. став 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 године, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у коју му је урачунато време проведено на задржавању од 29.10.2019. године до 31.10.2019. године и новчану казну у износу од 1.000.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Према окривљеном су изречене и мере безбедности одузимање предмета и забрана вршења позива, делатности и дужности и одлучено је трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 135/25 од 13.10.2025. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужилаштва у Новом Саду и браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Новом Саду К 729/2020 од 25.03.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Александра Ускоковића - адвокат Владимир Ђурђевић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање или исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за дело описано под тачком 2 изреке и окривљеном накнадити трошкове састава захтева. Стављен је и предлог да се одложи почетак извршења казне изречене побијаним пресудама.

Врховни суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Наведену повреду закона бранилац образлаже наводима да кривично дело описано под тачком 2 изреке пресуде није кривично дело, јер недостаје кривица. Да би постојала кривица код окривљеног мора постојати одговарајући облик виности, а у конкретном случају умишљај. Окривљени је оглашен кривим јер није поступао по одлуци надлежног органа о предузимању мера заштите животне средине, а што му је наложено, те није уклонио отпад који је складиштио без одобрења надлежног органа. Није спорно да окривљени то није учинио, иако му је то заиста било наложено, али да би постојало кривично дело, у том чињењу потребан је одговарајући облик виности - умишљаја окривљеног да таквим поступањем изврши предметно кривично дело. У побијаним пресудама судови утврђују да је окривљени поступао са директним умишљајем, јер је хтео извршење дела, а што је апсолутно погрешно и неспорно је да окривљени уопште није био у могућности да поступи по издатом му налогу за уклањање отпада, јер за то није било ни техничких ни правних могућности. По ставу одбране, чињенице су неспорне и из њих апсолутно и недвосмислено произлази да окривљени уопште није хтео извршење предметног кривичног дела, напротив окривљени би био најсрећнији да је тај отпад могао ма како да уклони, али што просто није било могуће, а да тиме не учини неко друго кривично дело. Даље се наводи да је за утовар и транспорт

предметног отпада неопходно поседовати адекватна возила, лиценциране возаче, као и неопходне дозволе за транспорт истог по тачно дефинисаној и прецизно одређеној рути кретања, да окривљени све то није поседовао, нити је могао ма шта од тога да обезбеди. Предузеће је било у блокади, а за транспорт таквог отпада у већој количини па била она макар и дупло мања од наведене у изреци пресуде како и сам окривљени процењује потребно је по његовој рачуници бар 250.000 евра, а то није новац који окривљени и поред свих покушаја могао да обезбеди. У конкретном случају, значи нема говора да он хоће извршење дела, како то суд потврђује опредељујући његов облик виности на директан умишљај већ је у питању објективна немогућност да се то учини. Он једноставно нема вољу да то дело врши, већ га објективне околности онемогућавају да поступи по издатом решењу. Немогуће је поступити по наложеном му решењу, а да се при томе, тим поступањем како му је наложено не изврши ново кривично дело. Свако измештање предметног отпада, његово померање или транспорт ма где, представља кривично дело ако се врши без прецизно законом дефинисаних услова по питању дозволе и одобрења које се за то морају добити, као и коришћења адекватно прописаних превозних средстава за то. Њему је одобрење за држање тог отпада управо и одузето од стране истог органа који му и налаже да уклони исти.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти износи сопствену оцену изведених доказа и сопствено виђење одлучних чињеница везаних за постојање кривице окривљеног односно у конкретном случају облика виности – директног умишљаја и на својим чињеничним закључцима, другачијим од оних утврђених у побијаним пресудама, заснива и свој став да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела описаног у тачки два изреке првостепене пресуде – кривично дело непредузимање мера заштите животне средине из члана 261. став 1. КЗ, на који начин, по ставу Врховног суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, није предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, није дозвољен разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Ускоковића - адвоката Владимира Ђурђевића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић